

Sygn. akt III KRS 27/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn

SSN Krzysztof Staryk (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania K. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 10 grudnia 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwóch stanowiskach sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach, obwieszczonych w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 256,

z udziałem M. R. i A. S.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 lipca 2015 r.,

1. uchyła zaskarżoną uchwałę w części dotyczącej przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach kandydatury M. R. i nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach kandydatury K. W. i w tym zakresie przekazuje sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania;

2. odrzuca odwołanie w pozostałej części.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą z dnia 10 grudnia 2014 r., nr [...], w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwóch stanowiskach sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach, obwieszczonych w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 256 – powołując się na art. 3 ust. 1 pkt 2 i art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm.; dalej jako: „ustawa o KRS”) – postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach kandydatury: M.R. oraz A. S. (pkt 1.). W pkt 2. uchwały KRS postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach pozostałych biorących udział w przedmiotowej procedurze konkursowej kandydatur w tym kandydatury K. W. (w uchwale mylnie wskazano K. W.).

W uzasadnieniu uchwały Rada przedstawiła, że na dwa wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Okręgowym w Suwałkach, obwieszczone w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 256 zgłosiło się dziewięć kandydatów. Na posiedzeniu w dniu 8 grudnia 2014 r. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, po przeprowadzeniu narady i przy uwzględnieniu ustawowych kryteriów, jednogłośnie przyjął stanowisko w przedmiocie rekomendacji kandydatur M. R. oraz A. S.. Odnośnie do kandydatury M. R. Zespół wziął pod uwagę, że ze sporządzonej oceny kwalifikacyjnej kandydata wynika, iż w czasie wykonywania obowiązków sędziego sądu rejonowego uzyskał on odpowiedni poziom wiedzy prawniczej, doświadczenia w stosowaniu w praktyce prawa karnego materialnego i procesowego oraz doświadczenia życiowego, potrzebnych na stanowisku sędziego sądu okręgowego. Na podkreślenie zasługuje też bardzo dobra stabilność jego orzecznictwa. Jako jedyny, obok A. S. otrzymał bardzo dobrą opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w Białymstoku oraz uzyskał drugi w kolejności, za A.S. wynik

głosowania na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji Białostockiej (61 głosów „za”, 4 „przeciw” przy 11 głosach „wstrzymujących się”).

Odnosnie do kandydatury A. S. Zespół przedstawił, że kandydatka uzyskała bardzo dobrą ocenę kwalifikacyjną pracy na stanowisku sędziego sądu powszechnego. Przeprowadzone badanie orzecznictwa potwierdziło wysoki poziom jej wiedzy prawniczej, umiejętności praktycznych i dojrzałości zawodowej. Kandydatka legitymuje się wieloletnim stażem pracy na stanowisku orzeczniczym. Uzyskała ponadto najwyższe poparcie środowiska sędziowskiego na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji Białostockiej (65 głosów „za”, 6 „przeciw” przy 4 głosach „wstrzymujących się”) spośród wszystkich kandydatów zgłoszonych na wolne stanowiska sędziowskie oraz bardzo dobrą opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w Białymstoku.

Krajowa Rada Sądownictwa, po rozważeniu całokształtu okoliczności, po zapoznaniu się z argumentacją Zespołu członków KRS, przeprowadzonej analizie akt postępowania i po uwzględnieniu dokumentacji zawartej w aktach osobowych zgłoszonych na wolne stanowisko sędziowskie kandydatów, uznała (podzielając stanowisko Zespołu), że najlepszymi kandydatami w przedmiotowej procedurze konkursowej są: M. R. oraz A. S.. Rada podkreśliła, że oboje kandydaci posiadają wieloletnie doświadczenie orzecznicze; swoje obowiązki wykonywali w ramach pracy na stanowisku sędziego sądu rejonowego oraz delegacji do orzekania w sądzie okręgowym. Ich odpowiednie i wysokie predyspozycje zawodowe zostały potwierdzone w sporządzonych w sprawie bardzo dobrych ocenach kwalifikacyjnych. Przeprowadzone badanie orzecznictwa A. S. potwierdziło wysoki poziom jej wiedzy prawniczej, umiejętności praktycznych i dojrzałości zawodowej. M. R. uzyskał odpowiedni poziom wiedzy prawniczej, doświadczenia w stosowaniu w praktyce prawa karnego materialnego i procesowego oraz doświadczenia życiowego, potrzebnych na stanowisku sędziego sądu okręgowego. Na podkreślenie zasługuje też bardzo dobra stabilność jego orzecznictwa. Powyższe wraz z okolicznością uzyskania przez M. R. oraz A. S. najwyższego poparcia środowiska sędziowskiego na Kolegium oraz Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów czyni ich kandydatury wypełniające w najwyższym stopniu wskazane w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS kryteria ustalania kolejności kandydatów do przedstawienia z

wnioskiem o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie spośród wszystkich zgłoszonych osób na stanowiska sędziego w przedmiotowej procedurze konkursowej.

Powyższą uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa K. W. zaskarżyła w całości odwołaniem do Sądu Najwyższego.

Odwołująca się zarzuciła naruszenie:

1. art. 60 oraz art. 32 Konstytucji RP przez zaniechanie „podjęcia” jednolitych kryteriów i procedur postępowania wobec wszystkich kandydatów i brakiem zapewnienia równych szans w prowadzonym postępowaniu konkursowym;

2. art. 3 ust. 1 pkt 1 oraz art. 35 ust. 1 i ust. 2 ustawy o KRS przez odstępnie od rozpatrzenia i oceny kandydatury odwołującej się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach.

3. art. 33 ust. 1 ustawy o KRS oraz pkt 4 ust. 1 Europejskiej Karty o Statucie Sędziego przez odstępnie od wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy, jak też braku uwzględnienia i rozważenia wyjaśnień i wniosków złożonych przez skarżącą kandydatkę w piśmie z dnia 6 listopada 2014 r. skierowanym do Przewodniczącego Rady.

Wskazując na powyższe zarzuty odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o: 1. oddalenie odwołania w części dotyczącej pkt I uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] oraz pkt II tej uchwały w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w Sądzie Okręgowym w Suwałkach kandydatury K. W.; 2. odrzucenie odwołania w pozostałej części, dotyczącej pozostałych kandydatów, nieprzedstawionych z wnioskiem o powołanie na wolne stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach.

Odpowiedź na odwołanie wniósł również uczestnik postępowania M. R., domagając się oddalenia odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że zarówno w sentencji zaskarżonej uchwały, jak i w jej uzasadnieniu, określono błędnie nazwisko odwołującej się kandydatki: wskazano K. W., a powinno być K. W.. Okoliczność ta powinna być wzięta pod uwagę przez KRS przy ponownym rozpoznaniu sprawy.

Stosownie do treści art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Zgodnie z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko – radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2013 r., III KRS 70/13, niepublikowany).

Co zaś się tyczy podstaw odwołania od uchwał Rady, zasadniczo nie ma zastosowania w tym zakresie art. 398³ § 1 k.p.c., regulujący kwestię podstaw kasacyjnych, gdyż w przypadku odwołań od uchwał Rady podstawy te są określone w art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, który stanowi, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym, jak i z przepisami postępowania. Oczywiście nie będą to przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, gdyż stosowanie tych przepisów w postępowaniu przed Radą wyłącza art. 2 ustawy o KRS. Nie są to również przepisy

Kodeksu postępowania cywilnego, albowiem z treści art. 1 tegoż aktu jednoznacznie wynika, że Kodeks postępowania cywilnego reguluje postępowanie sądowe w wymienionych w tym przepisie kategoriach spraw, a nie postępowanie przed innymi organami władzy państwowej, w dodatku mającymi – jak Krajowa Rada Sądownictwa – charakter publiczny. Szczegółowe zasady postępowania przed Radą w indywidualnych sprawach regulowały dawniej przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą (Dz.U. Nr 219, poz. 1623 ze zm.), wydane na podstawie ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Rozporządzenie w części dotyczącej trybu postępowania przed Radą utraciło jednak moc obowiązującą z dniem 2 grudnia 2010 r. na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 listopada 2009 r., K 62/07 (Dz.U. Nr 202, poz. 1657). Wyrok ten - z odroczeniem o 12 miesięcy - pozbawił rozporządzenie podstawy prawnej, jaką był art. 12 ust. 6 ustawy o KRS w części uprawniającej Prezydenta RP do określenia, w drodze rozporządzenia, trybu postępowania przed Radą. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, tryb postępowania przed Radą nie mógł być uregulowany w rozporządzeniu, gdyż sprawa ta należy do materii ustawowej. W konsekwencji, szczegółowe zasady postępowania przed Radą zostały ostatecznie unormowane w przepisach rozdziału 3 obecnie obowiązującej ustawy o KRS i to one mogą stanowić punkt odniesienia dla podnoszonych w odwołaniach od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa zarzutów naruszenia przepisów proceduralnych. Naruszenia te muszą przy tym mieć istotny wpływ na wynik sprawy, odzwierciedlony w treści zaskarżonej uchwały. Tak sformułowane podstawy zaskarżenia wyznaczają zaś zakres kognicji Sądu Najwyższego w tej kategorii spraw.

Aktualny jest przy tym pogląd judykatury wyrażany na gruncie art. 13 ust. 2 dawnej ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.), będącego odpowiednikiem art. 44 ust. 1 obecnej ustawy o KRS, zgodnie z którym kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego

(a tym bardziej jego kontrkandydatów). Przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje zatem procedura podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09 i III KRS 11/09, niepublikowane, oraz z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 11, poz. 93). Jak zauważył Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06 (OTK – A 2008 nr 4, poz. 63), ani szczególna, konstytucyjna pozycja ustrojowa KRS, ani fakt, że w myśl art. 12 ust. 5 ustawy o KRS w postępowaniu przed Radą nie stosuje się przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, nie odbierają postępowaniu przed Radą w sprawach indywidualnych, dotyczących powołania na stanowiska sędziowskie, charakteru postępowania administracyjnego. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji. I jako taka powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności, przestrzegania stosownych procedur prawnych. Zgodzić się natomiast należy ze stanowiskiem, że merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Rady byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w rozważanym wypadku praw wynikających z art. 60 Konstytucji, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest, w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji, konieczna.

W konsekwencji takiego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata oraz procedur postępowania związanych z oceną kandydatury i przedstawiania wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych

warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) oraz ogólnych reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniach przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS.

Biorąc pod uwagę powyżej przedstawione rozważania należy stwierdzić zasadność zarzutów odwołania dotyczących naruszenia przepisów art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 ustawy o KRS.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 powołanej ustawy o KRS w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Stosownie zaś do treści art. 35 ust. 2 ustawy o KRS przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia (pkt 1); opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (pkt 2).

Podzielając zasadność zarzutów dotyczących naruszenia przez KRS powołanych wyżej przepisów ustawy o KRS Sąd Najwyższy stwierdza, że uzasadnienie zaskarżonej uchwały nr [...], nie pozwala na kontrolę postępowania Krajowej Rady Sądownictwa w aspekcie dochowania przez nią wymagania wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wypada podkreślić, że w świetle prezentowanego w judykaturze poglądu, w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od potrzeb, przy czym powinien on być szerszy w stosunku do kandydatów mających zbliżoną sytuację, lokujących się przy granicy rozdzielającej uchwały pozytywne dla kandydatów od uchwał negatywnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015). Wprowadzie sam dobór przez Radę kryteriów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie zasadniczo pozostaje poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli legalności uchwał Rady,

jednakże nie dotyczy to sytuacji, gdy kryteria te naruszają podstawowe zasady prawne, w tym szczególnie konstytucyjne zasady jednakowego dostępu do stanowisk w sferze publicznej oraz równego traktowania i niedyskryminacji (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271; z dnia 25 lutego 2013 r., III KRS 96/13 – dotychczas niepublikowany).

Z uzasadnienia zaskarżonej rozpatrywanym odwołaniem uchwały Rady wynika, że kryteria jakimi kierowała się KRS przy dokonaniu wyboru rekomendowanego Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w Suwałkach kandydata M. . zostały określone w następujących przesłankach: doświadczeniu zawodowym, ocenach kwalifikacyjnych, poparciu środowiska sędziowskiego. W takim ujęciu przesłanek dokonano wyboru – jak to wskazano w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały – za kandydaturą M. R. przemawia wieloletnie doświadczenie orzecznicze, bardzo dobre oceny kwalifikacyjne, odpowiedni poziom wiedzy prawniczej, doświadczenia w stosowaniu w praktyce prawa karnego materialnego i procesowego oraz doświadczenia życiowego, wysokie poparcie środowiska sędziowskiego oraz – jak to określono – „Na podkreślenie zasługuje też bardzo dobra stabilność jego orzecznictwa”.

W ocenie Sądu Najwyższego uzasadnieniu zaskarżonej uchwały brakuje adekwatnej transparentności, co podważa zastosowanie przez Krajową Radę Sądownictwa w przedmiotowej procedurze konkursowej jasnych i przejrzystych kryteriów oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w Suwałkach. Wyraża się to w szczególności w braku sprecyzowania – w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały – dokładnego określenia zastosowanej jako element oceny kandydatów wartości określonej jako stabilność orzecznictwa. Chociaż ocena rekomendowanego kandydata zasadza się na uwzględnieniu przesłanki stabilności jego orzecznictwa, to jednak nie wskazano w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały żadnych wartości określających tę stabilność. Inaczej mówiąc brakuje w uzasadnieniu uchwały Rady określenia elementów, które prowadzą do oceny, że stabilność orzecznictwa rekomendowanego kandydata jest „bardzo dobra”. W dalszej kolejności brakuje zestawienia elementów tej oceny z

odpowiednimi danymi dotyczącymi pozostałych kandydatów biorących udział w przedmiotowej procedurze konkursowej.

Niewłaściwe – z pominięciem określenia jasnych i przejrzystych kryteriów oceny kandydatów – wskazanie w uzasadnieniu przesłanek, jakimi kierowała się KRS przy podejmowaniu decyzji o przedstawieniu Prezydentowi RP kandydata z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach uniemożliwia Sądowi Najwyższemu właściwą kontrolę zaskarżonej uchwały zarówno w aspekcie dopełnienia przez Radę wymagania rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, jak i z punktu widzenia zachowania przez nią wynikających z art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP zasad równego traktowania i zakazu dyskryminacji z jakiejkolwiek przyczyny w życiu politycznym, gospodarczym lub społecznym oraz jednakowych szans w ubieganiu się o pełnienie funkcji publicznych – zwłaszcza w sytuacji, gdy skarżąca w uzasadnieniu odwołania w sposób zdecydowany deprecjonuje stabilność orzecznictwa wybranego kandydata, podkreślając również orzekanie przez niego w dużo łatwiejszych sprawach, implikujących mniejsze doświadczenie w stosowaniu prawa karnego materialnego i procesowego. Przy dokonywaniu oceny kandydatów przez Krajową Radę Sądownictwa celowe mogłoby być także sprecyzowanie wydziału, do którego trafi wybrany sędzia i zweryfikowanie jego kwalifikacji również w tym aspekcie. Dodatkowym kryterium w tym kontekście mogłoby być doświadczenie sędziego w rozstrzyganiu spraw w pierwszej instancji lub w postępowaniu apelacyjnym.

Bezzasadny jest natomiast zarzut rozpatrywanego odwołania dotyczący naruszenia przepisu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS. Zgodnie z powołanym przepisem do kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa należy rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Krajowa Rada Sądownictwa nie mogła naruszyć wskazanego przepisu ustawy o KRS, ponieważ właśnie w oparciu o powołany przepis – o określonej w nim kompetencję – dokonywała wyboru kandydatów rekomendowanych Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na wolne stanowiska sędziowskie w przedmiotowej procedurze konkursowej.

Bezzasadny jest również zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS oraz pkt 4 ust. 1 Europejskiej Karty o Statucie Sędziego przez brak uwzględnienia i rozważenia wyjaśnień i wniosków złożonych przez odwołującą się w piśmie z dnia 6 listopada 2014 r. (data wpływu do Biura Krajowej Rady Sądownictwa: 7 listopada 2014 r.), kierowanym do Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa. W tym zakresie należy podzielić stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa przedstawione w odpowiedzi na odwołanie, że określona w art. 33 ust. 2 ustawy o KRS możliwość uzupełnienia materiałów sprawy ma charakter fakultatywny i podlega uznaniu Krajowej Rady Sądownictwa w celu wszechstronnego rozważenia sprawy. Podkreślić również trzeba, że powoływana w odwołaniu Europejska Karta o Statucie Sędziego z 1998 r. ma formę rekomendacji, nie jest dokumentem wiążącym w rozumieniu źródeł prawa międzynarodowego. Może ona stanowić punkt odniesienia do analiz interpretacyjnych przepisów prawa, ale nie stanowi samodzielnego elementu procedury konkursowej na wolne stanowisko sędziowskie.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Odnosnie do granic zaskarżenia należy stwierdzić, że odwołanie wniesione w rozpoznawanej sprawie dotyczy całości uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 grudnia 2014 r., nr [...]. Tymczasem, odwołująca się mogła zaskarżyć tę uchwałę wyłącznie w takim zakresie, w jakim odnosi się ona do kandydatów, których Rada postanowiła przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach oraz do samej odwołującej się. Tylko w tym zakresie mógł bowiem zostać naruszony interes prawny odwołującej się, ponieważ tylko ta część uchwały dotyczy jej praw i obowiązków. W pozostałej części uchwała dotyczy natomiast kandydatów (ich praw i obowiązków), którzy – jak odwołująca się – nie zostali przedstawieni z wnioskiem o powołanie, a zatem po stronie odwołującej się nie występował żaden interes prawny w kwestionowaniu tej części uchwały. W tej sytuacji należy uznać, że oceniane odwołanie w zakresie, w jakim odnosi się do kandydatów niewybranych

przez Radę, jest niedopuszczalne, wobec czego podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.